

stor Interesse; men være hans Glev, følge hans Dom i Æsthetiken og rette mig derefter med Hensyn til, hvad der kræves for det danske Samfund i Almindelighed, det er jeg langt fra. Gaa vi saa over til den anden Skole, vil en Overkritiker der følge et andet System, og saa staa vi her ligesom saa ofte: de Sagkyndige ere uenige, men de ville alligevel ikke tillade os nogen Ret. Men det ere vi langt ud over. Vi have ikke blot Lov til at have en Mening, men vi have en Mening, og jeg for mit Vedkommende er saa overordentlig heldig, at jeg paa dette Punkt kan have en Mening. Jeg har igjennem en Narrække havt Leilighed til at læse flere af den Slags Ting og gjøre Beskjendtskab med denne Literatur, og jeg har personlig havt saa megen Glæde af flere af de Værker, som knytte sig til disse Forfatterinder, at jeg i høi Grad beklager, at man i saa lang Tid har tilsidejat sin rimelige og billige Pligt i denne Henseende imod det andet Kjøn. Og da man saa endelig søger at oprette denne Forsømmelse, reiser der sig en Modstand derimod paa den Maade, som nu sker. Den Forfatterinde, en ældre Dame, som det ærede Medlem navnlig var imod, har, som det blev sagt af den ærede Ordfører, til hvis Realitetsbetragtninger i den Henseende jeg kan henholde mig, forfattet og ladet opføre paa det kongelige Theater fire Stykker. Nu tror jeg nok, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at det kongelige Theater ikke altid er heldig i at vrage og antage Stykker til Theatret; men paa den anden Side maa han ogsaa indrømme mig, at saa aldeles betydningsløst kan det dog ikke være, at en Forfatterinde fire Gange med Mellemrum faar opført Stykker paa det kongelige Theater, af hvilke flere gif flere Gange — jeg tror, „Slegtningene“ er gaaet hundrede Gange. Nu siger det ærede Medlem, at det er en Duftvaudeville; men denne „Dust“ føles netop som oplivende i det danske Samfund, og den kan det ærede Medlem ikke faae ud igjen. Og jeg skal sige det ærede Medlem endnu Et, der giver hans sagkyndige Kritik et særlig mærkeligt Præg. Samme Forfatterinde har faaet optaget to længere Fortællinger i „Nord og Syd“, som udgaves af Goldschmidt, det ærede Medlems særlige Klient i disse Dage; og Alle ere dog enige om, at han forstod i en ikke ringe Grad at vrage og forfaste, og at han ikke fyldte sit Tidsskrift med Nonsens. Altsaa, det kongelige Theaters Censur og Beskyrelse have antaget fire Stykker af denne Forfatterinde — jeg har nævnt et —, og hun har endvidere udgivet to Fortællinger med Stemplet „Goldschmidt“ foruden flere andre Fortællinger, og dog vil det ærede Medlem finde, at det

vilde være saa aldeles u hørt, at vi give denne ældre Dame paa hendes Livs Aften. — jeg kjender hende ikke, jeg har aldrig set hende, men det behøves heller ikke; man staa friere, naar man ikke kjender Vedkommende uden gennem deres Værker — dog vil det ærede Medlem finde det saa besynderligt, om vi, efterat hun har været Forfatterinde i 40 Aar, nu paa hendes Livs Aften give hende 500 Kr. aarlig! De Herrer skulde anvende deres rigorøse Regler ligeoverfor deres eget Kjøn, og jeg gad vide, hvor Mange deraf der saa kom til at staa paa Finantsloven! Vi have dem staaende fra Literaturens golde Tid; hvad Andet er det end en Slags velvillig Hædersgave, at de staa der? Se Listen efter; tag dem fra 1850 til 1860: Vinteren i Literaturen — ja, den kan ogsaa være smuk — men saa begynder Foraaret: 1860 til 1870; dengang Politik og de materielle Interesser ikke havde opslugt de andre Interesser, da viste der sig Tegnet til virkeligt Foraar. Tag den Tid og undersøg den Skot af literære Mandfolk, som vi dengang havde at understøtte; kom frem med Listen og sammenlign dem med den Kvinde, som det ærede Medlem fandt det saa ubilligt at give 500 Kr. aarlig i den sidste Del af hendes Levetid. Jeg kunde marschere op med flere Navne. Jeg kunde nævne dem Værker, om hvilke de maasse slet ikke vide, at de ere af den vedkommende Forfatter. (Afbrydelse af N. B. Jensen.) Behag saa at sige Nei. Skulde vi stemme imod enhver Kanon, som vi ikke kjende nøie, og mod enhver militær Bygning, hvis Tegning vi ikke kjende, hvor Meget fik saa det ærede Medlem fra Randers til sit Krigsvæsen? Det ærede Medlem maa jo vide, at vi Medlemmer af Finantsudvalget have Leilighed til at blive bekendte med endel Forhold, som Medlemmer udenfor ikke have Leilighed til. Selv i et Udvalg af 10 kan der ganstevist være forskjellige Meninger; men vi kunne dog enes; naar Tanken, Hensigten og Diemedet ere gode, saa billige vi det. Jeg skal imidlertid ikke have Noget imod, om de Herrer herefter ikke mere ville stole paa Udvalgets Autoritet og Skjøn, men derimod ville have det Altsammen analyseret og staaet fra hinanden. Ikke en Kanon skal bevilges, uden at den bliver trukket op her i Salen! Alt Maskineri skal stilles ad og lægges frem, og enhver Torpedo skal, om just ikke skyde os, saa dog fremlægges her, inden vi bevilge den! Enhver Tegning til Jernbaneprojekter eller Svabjombhøst skal fremvises! Det Eller, som man ikke engang har Tegningen stærdig til, skal fremlægges her og prøves nøie under Forhandlingerne i Mødet, inden vi stemme derover. (Afbry-